

[Martin Sørensen (Peterslund).]

politik i Danmark efter de haarde Linier, som Bondepartiet og Erhvervsudvalget sædvanligt anbefaler. Jeg har ikke noget imod, at der holdes Møder, hvor Landbrugets Mænd drøfter den førte Landbrugspolitik, og hvilke Konsekvenser den kan faa, og hvorledes Landmændene skal indrette sig i de enkelte Bedrifter i Fremtiden under de nye Forhold. Saa langt kan alle Landmænd følges ad, men hvis der skal tages Beslutninger, der ophæver mine vedtægtsmæssige Rettigheder som Medlem af Andelsorganisationerne, maa jeg som Landmand tage Afstand. Jeg kan ogsaa betro dem, at dersom de trods mine Protester ophæver mine vedtægtsmæssige Rettigheder, vil jeg søge dem anerkendt og respekteret. Jeg ønsker ikke nogen Strid, men derfor vil jeg sige, at noget af det mest ulykkelige, som jeg kan mindes fra min Tid, er den Strid, der er ført inden for dansk Landbrug. Jeg ønsker ikke nogen Strid, og der er heller ingen Anledning til det. Det, vi her taler om, og det, der skiller Regeringspartierne og Landbruget, er jo ikke af et saadant Omfang, at det kan berettige, at der rejses en saadan voldsom Strid ud over Landet. Jeg synes heller ikke, at Tiden opfordrer dertil. Kløfter er lette at skabe, men det kan blive meget vanskeligt at fylde dem igen. Jeg henstiller derfor nu til de Herrer, som har Ansvaret for de Møder, der skal holdes, at de lægger dem an paa et saadant Grundlag, at vi bag efter kan mødes igen som Kolleger i de Andelsforetagender, som vi er fælles om.

J. S. Føget: Det ærede 12te tingvalgte Medlem (Villemoes) var saa elskværdig at omtale mit Gruppefællesskab med de Konservative. Naar jeg ved, at det ærede Medlem er et overordentlig elskværdigt Menneske og selv i en Aarrække har staaet i Gruppefællesskab med de Konservative, saa er der kun det tilbage, at jeg ikke ved, om det ærede Medlems Udtalelser bunder i Medlidenhed eller i Jalousi, og jeg ved derfor ikke, hvordan jeg skal svare, om jeg skal svare trøstende, eller om jeg skal takke. (*Hauch:* De skal takke!). Det vil jeg overlade den konservative Ordfører at svare paa.

Det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Oluf Johansen) talte om mine nedsættende Udtryk om det mindre Landbrug. Den kender vi, den er meget gammel. Lige saa snart man angriber Husmandsforeningernes Medlemsskab, staaer man op og slaar sig for Brystet og siger: I har angrebet Husmændene. Sagen er jo i Virkeligheden den, at

der findes ikke een, men der findes mange, mange Husmandsforeninger, hvis Medlemmer for over 50 pCts Vedkommende er Ikke-Landmænd, saa naar der her tales om en Haan mod Husmandsforeningerne eller mod Husmændene, er det ikke rigtig paa sin Plads. Nej, saa er der Tale om et Falsum, idet man forsøger at udgive Husmændsforeningernes Medlemmer for rene Husmænd. Det er de ikke.

Den højtærede Minister var saa elskværdig at svare mig — ikke elskværdigt, men i en yderst hoven Tone. Hvis Ministeren har Tid, vil jeg gerne lige spørge, om en demokratisk Minister føler sig hævet over at svare et Medlem af Tinget, om han i Virkeligheden føler sig fornærmet over at blive spurgt. I saa Fald synes jeg, man begynder at bevæge sig bort fra Demokratiet, noget, der jo har givet sig Udslag paa anden Maade.

Naar den højtærede Minister Gang paa Gang taler om Samfundssind — et Ord, som Ministeren gentog vistnok mindst 50 Gange —, maa jeg sige, at det blev i den Grad forvrænget, at man havde Indtryk af, at Ministeren forvekslede Begrebet Samfundssind med Begrebet Regeringssind. Man kan ogsaa misbruge et Ord saaledes, at det ingen Betydning faar mere, og det Forslag, der her er forelagt, tyder lige saa lidt som hele Regeringens Politik paa nogen Forstaaelse af, hvad Samfundspolitik er. Ministeren kom ikke med et Ord ind paa Realiteten i Landbrugets Stilling, af gode Grunde selvfølgelig.

Den ærede socialdemokratiske Ordfører (A. P. Hansen) søgte at trække i Land paa, hvad han havde sagt. Den ærede Ordførers første Indlæg var imidlertid saa klart og utvetydigt: han sammenlignede det foreliggende Forslag med Forslag om Socialhjælp og Forslag om Hjælp til arbejdsløse. Det vil være forfærdelig vanskeligt for ham at bortforklare dette. Det ærede Medlem spurgte mig, hvilke Erfaringer jeg byggede paa, naar jeg kom til den Konklusion. For det første paa det ærede Medlems egne Ord, og for det andet paa de Erfaringer, Landbruget har høstet siden 1929, paa Loven om den ærlige Krone, paa Valutaloven, paa dennes Administration, paa Regeringens hele Stilling over for Landbruget. Paa denne Basis støtter jeg min Opfattelse af Loven: at Mening er, at saa snart Landbrugets Priser stiger i nogen Grad, vil man trække denne Redningsplanke bort, for at Landbrugets Priser igen kan komme i det ønskede Misforhold til de øvrige Erhvervs Priser.

Jeg kommer til det ærede 3die Medlem